

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, καλή χρονιά.

Πέρασαν κι οι γιορτές, οι Μεγαλογιορτάδες κι ο χρόνος ο ατέρμονας, ο αδάματος κι ακατάλυτος, ο χρόνος «πανδαμάτωρ», ανίκητος κι αγέραστος συνεχίζει να κυλάει αδιάφορος κι ανεπηρέαστος.

Καιρός να γυρίσουμε κι εμείς στη ρουτίνα μας, στις δικές μας φροντίδες, στη ζούλα μας. Μια λεπτομέρεια, μια στιγμή στην ασταμάτητη πορεία του χρόνου. Μα τόσο σημαντική, αφού είναι και η δική μας εποχή και μέσα σ' αυτή είναι και η δική μας ζωή. Σ' αυτή την εποχή ζήσαμε, ζήσαμε. Και ζήσαμε τόσα πολλά! Σκέφτομαι τον ξενιτεμό μας. Τι αλλαγές, τι προσαρμογές, τι ενθουσιασμοί και πίκρες κι απογοητεύσεις. Τα ξεπεράσαμε όλα και επιζήσαμε και ριζώσαμε. Σκέφτομαι την παροικία που βρήκαμε και την παροικία που αφήνουμε, που παραδίνουμε στις γενιές που έρχονται.

Θα πρέπει να λογαριάσουμε τις συνθήκες, τους καιρούς, τις καταστάσεις.

Βρήκαμε μια χώρα που θύμιζε τον περασμένο αιώνα, αλλά κατασταλαγμένη σε αρχές και συνθήκες βρετανικές, αλλά μέσα σε μια ευημερούσα κοινωνία, νοικοκυρεμένη και πειθαρχημένη. Και οι δικοί μας από την άλλη πλευρά, απλοί κι αγράμματοι, φευγάτοι τη στέρψη και τη φτώχεια, από τα νησιά και τα βουνά με πολύ λίγες γνώσεις, ξέροντας πολύ λίγα έξω από το στενό τους περιβάλλον και ξέροντας πολύ λίγα ή και καθόλου για την Ελλάδα, τα είδαν όλα μεγάλα και τρανά στην Αυστραλία.

Μια παρένθεση, σαν δείγμα σαν παράδειγμα, το έζησα, το είδα. Λέει κάποιος από τους «παλιούς» «τι μέλι Υμηττού συζητάτε. Το μέλι το βγάζει η Αυστραλία και βάνει το -φλενβα - τη γεύση που θέλει κάθε χώρα». Αντε να κουβεντιάσεις. Λίγοι με σχολικές γνώσεις, λίγοι και στην Ελλάδα «οι μορφωμένοι».

Συνθήκες λέμε και οι εδώ παροικιακές συνθήκες άλλαξαν με τα.... κύματα των νεομεταναστών. Και ο χρόνος κύλησε και ήρθανε παλικάρια και ήρθανε και κοπελιές. Καιροί και συνθήκες και ήρθανε και παιδιά και οι μπτέρες τα μεγάλωσαν με αγώνες κι αγωνία και η παροικία πλούτισε με ψυχικό υλικό.

Και η Μπτρόπολη έγινε Αρχιεπισκοπή και γέμιζε η Αυστραλία εκκλησίες ελληνικές και έγιναν πολλές οι εφημερίδες και θέατρα και κινηματογράφος ελληνικός και Αδελφότητες και Σύλλογοι και Οργανισμοί και βιβλία γράφτηκαν και πολλές οι πολιτιστικές και καλλιτεχνικές οι εκδηλώσεις στην παροικία μας.

Και πολλά τα δικά μας παιδιά, σημαντικοί πολίτες και πνευματικοί άνθρωποι στην πλατύτερη κοινωνία. Καιροί και συνθήκες, οι εκδηλώσεις της παροικίας τόσες πολλές, μια ελληνική κοινωνία, ζωντανή και δυναμική «εις την ξένη» Την χτίσαμε όλοι, κι οι επιτυχημένοι οικονο-

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΧΡΟΝΟ,
ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΩ ΤΟΥΣ ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΞΟΥΣ
ΝΑ ΑΡΧΙΣΟΥΝ ΝΑ ΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΘΕΤΙΚΑ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΙΣΙΟΔΟΞΟΥΣ ΝΑ
ΑΡΧΙΣΟΥΝ ΝΑ ΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ.

μικά και οι μεροκαματιάρηδες. Μπορούμε να είμαστε υπερήφανοι για την κοινωνία μας, την Παροικία μας.

Γιώργο, νομίζω το παρατράβηξα και θα κλείσω με ένα απόσπασμα από το ποίημα που είναι για τον Καναράκη, που μάζεψε το σπόρο και μας έδωσε την πολύτιμη ιστορία της παροικίας, τότε που δεν υπήρχαν τόσα μέσα για να καταγραφούν τα γεγονότα. Συγγνώμη όμως είναι για τους μετανάστες.

ΑΡΓΟΝΑΥΤΕΣ

Εφυγαν αργοναύτες κάποια μέρα
Ταξιδευτές στο χρόνο και στο χώρο,
Σ' ωκεανούς, στην ιστορία, στην ελπίδα.

Έφυγαν μ' ένα δισάκι όνειρα
Μ' ένα δισάκι θάρρος.
Κι εκεί μακριά από την Ιθάκη «εις την ξένην»
Με την καρδιά ζεστή, με την ελπίδα

Με χέρια ροζιασμένα, κουρασμένα
Εχτίσανε κι εστίσαν τραγουδώντας
Μνημεία και ξωκκλήσια στην Ιδέα.
Τον πόνο τους τον έπλεξαν δαντέλες,
Τη νοσταλγία τους την έδεσαν κορδέλες.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Το ποίημά σου είναι πάλι «όλα τα λεφτά», όπως λένε οι νεοέλληνες και με την ευκαιρία να σου ευχηθώ μια καλή χρονιά, νάσαι καλά για να σε χαιρόμαστε και ν' απολαμβάνουμε τα κείμενά σου.

Περιγράφεις πολύ καλά τούς μεταπολεμικούς Έλληνες μετανάστες στην Αυστραλία, όμως αυτές οι γραμματικές και επαγγελματικές ελλείψεις τους με κάνουν να νιώθω υπερήφανος για τις επιτυχίες τους και για την πάμπλουτη παροικία που δημιούργησαν.

Ο φίλος και δραστήριος στις επιχειρήσεις και στα κοινά, Σταύρος Βλάχος, μού είπε κάποτε πως θα είχε ευημερήσει επαγγελματικά αν είχε μεταναστεύσει και σε ένα χωριό ανθρωποφάγων στην Αφρική. Είμαστε, πραγματικά παράδειγμα προς μίμηση όπου και αν μεταναστεύσουμε, φιλοπρόοδοι, εργατικοί και νομοταγείς. Όμως, πίσω από αυτές τις μεγάλες επιτυχίες υπάρχουν χιλιάδες δράματα και τραγωδίες που τα κρατάμε μυστικό, γιατί δεν βρέθηκε ακόμη ο συγγραφέας που θα καταγράψει όλη και πραγματική ιστορία του Ελληνισμού στην Αυστραλία.

Πόσοι νεαροί μετανάστες κατέληξαν σε ψυχιατρεία, πόσοι αυτοκτόνησαν επειδή δεν μπορούσαν να προσαρμοστούν για ν' αντιμετωπίσουν τα αναπόφευκτα προβλήματα της ξενιτιάς, πόσοι επέστρεψαν άπραγοι στην πατρίδα, πόσοι έγιναν θύματα του τζόγου και του πιστού. Πώς δημιουργήθηκαν μεγάλες επιχειρήσεις και τρανταχτές περιουσίες με κόπο και θυσίες, τις ατέλειωτες μέρες και νύχτες στα μαγαζιά τους, με εκατομμύρια «yes please» και «thank you». Πώς αντιμετώπισαν με υπερηφάνεια τούς ρατσιστές και πώς απέφυγαν την αφομοίωση που ήθελαν να μάς επιβάλουν οι τότε κυβερνήσεις.

Εχουμε ενσωματωθεί στο πλούσιο μωσαϊκό αυτής της χώρας και έχουμε γίνει αξιόλογα μέλη της κοινωνίας της, χωρίς ν' απαρνηθούμε τις ελληνικές ρίζες μας, τα έθιμα και τις παραδόσεις μας.

Θυμάμαι τους Αυστραλούς της δεκαετίας του '50 όταν ακόμη κυκλοφορούσαν με ποδήλατα, με πλήρη άγνοια της μόδας. Κουβαλούσαν εκείνη την παράξενη δερμάτινη τσάντα που ήταν σχεδιασμένη για 12 μεγάλα μπουκάλια μπίρας, έτρωγαν μπριζόλες με τρία λαχανικά και fish 'n chips τις Παρασκευές, που μαγειρεύαν έλληνες μετανάστες. Θυμάμαι που οι μεθυσμένοι Αυστραλοί πλακώνονταν με μπουνιές έξω από τις μπιραρίες όταν έκλειναν στις 6 το απόγευμα και δεν επέτρεπαν στους Αμπορίτζινις ούτε απ' έξω να περνούν.

Αλλά ήταν και η εποχή που το κράτος έσκυβε με τρυφερότητα πάνω από τους πολίτες του, με επιδόματα για τις μπτέρες και τα παιδιά τους, με αύξηση των μισθών κάθε τρεις μήνες ανάλογα με το κόστος ζωής, με δωρεάν παιδεία και νοσοκομειακή φροντίδα. Τότε που τα μικρομάγαθα ευημερούσαν πριν τα καταβροχθίσουν οι καρχαρίες και οι Κυριακές ήταν αφιερωμένες στο Θεό και στην Οικογένεια.

Βέβαια, ό,τι θυμάται ο καθένας χαίρεται και ελπίζω πως πολλοί νεότεροι αναγνώστες μας να διαβάσουν τις θύμψεις του αγαπητού μας Γρηγόρη και τις δικές μου για μια όμορφη και δημιουργική εποχή που έφυγε ανεπιστρεπτή...